

Kronika táborová – a konec nakonec

Posledního dne ráno, začlo pro mne asi v půl pátý ráno, protože jsem pojal předchozího dne večer nápad vyrobit památeční „Velkohroznatínské kozy“, jako takový speciální tekutý upomínkový list. Se vzdálenou pomocí a podporou Peti, který vyrobil etiketu a v noci mi poslal na mail jsem ráno ve chvilce rozchodil tiskárnu a natiskl a vystříhal listy i nálepky na láhve, což mi zabralo asi 2 hodinky, pak jsem ještě rychle vyjel do Třebíče, kde jsem v Penny pořídil kozlí basu a zase se rychle Originální etikety jsem odmočil, velkohroznatínské kozy. A už tu loučení. Fakt to tedy bylo se rozžehnali, podarovali, ofotili práce. Rozmontovat stany, táborové stavby, všechno zase vymýst, utřít. Pak si říct pá-pá za odtahat zbytky výbavy do skautského Ivetkiny poslední průpovídky a poznámky, rozvít Dpčka do domovů či na autobus, sníst rybízovou buchtu v Kameničce, a pak ještě jednou na už osamělou, posmutnělou a potmělou chaloupku, sbalit a naložit svoje věci no a ve čtvrt na jedenáct večer už jsem byl doma v Mírovce. Mrtvolně utahaný, oblečený jsem usnul u televize, vzbudil jsem se v půlce noci, televize hrála, světlo svítilo a na mne se stolu spiklenecky pokukovala poslední Velkohroznatínská koza, kterou jsem ukořistil pro sebe. Taxnad bude na co vzpomínat.

Byl to letos „KOZÍ PŘÍBĚH“.

moll